

Κυριακή 17η Σεπτεμβρίου 2023

Κυριακή μετά τήν Ὑψωσιν.

(Μάρκ. 8, 34 – 38 καί 9, 1).

«ἀπαρνησάσθω, ἀράτω, ἀκολουθείτω»

(Μάρκ. 8, 34).

Μέσα στόν ἀπόηχο τῆς μεγάλης γιορτῆς τῆς Ὑψωσης τοῦ Τίμιου Σταυροῦ ἀκοῦμε σήμερα ἀπό τόν Κύριο νά μᾶς δίνει πρακτικές ὁδηγίες γιά τόν τρόπο τῆς πνευματικῆς ζωῆς. Ὅδηγίες, οἱ ὁποῖες εἶναι πολύ ξεκάθαρες καί συγκεκριμένες καί πού βρίσκονται σέ τρεῖς προστακτικές: *«ἀπαρνησάσθω, ἀράτω, ἀκολουθείτω»*. Μέσα ἀπό τίς ὁδηγίες αὐτές καλούμαστε νά βιώσουμε τό μυστήριο τοῦ Σταυροῦ σάν τρόπο ἀληθινῆς ζωῆς καί σάν λυτρωτική ἐμπειρία.

Ὁ Τίμιος Σταυρός δέν εἶναι ἀπλῶς ἓνα σύμβολο οὔτε μία θεωρία θυσιαστικῆς ἀγάπης. Εἶναι ὁ τρόπος τῆς ζωῆς τοῦ Χριστοῦ καί ὁ τρόπος τῆς ζωῆς κάθε πιστοῦ. Ἔτσι σήμερα ἀκούσαμε στό εὐαγγελικό ἀνάγνωσμα πῶς ὁ χριστιανός καλεῖται νά ἀπαρνηθεῖ τόν ἑαυτό του, νά σηκώσει τόν σταυρό του καί νά ἀκολουθήσει τόν Χριστό του. Δέν ὑπάρχει ἄλλος τρόπος βίωσης τοῦ εὐαγγελίου. Ὅλοι οἱ τρόποι σωτηρίας καταλήγουν σ' αὐτές τίς τρεῖς προστακτικές: «ἀπαρνησάσθω ἑαυτόν, ἀράτω τόν σταυρόν καί ἀκολουθεῖτω τόν Χριστόν»!

Ὅλοι θέλουμε νά εἴμαστε συνοδοιπόροι μέ τόν Χριστό. Ἡ ζωή μας νά εἶναι γεμάτη ἀπό τήν παρουσία Του. Ἡ καθημερινότητά μας νά νοστιμίζει ἀπό τίς εὐλογίες Του. Οἱ ἀνασφάλειές μας νά καλύπτονται ἀπό τή δύναμή Του. Οἱ ἀπορίες μας νά λύνονται ἀπό τήν ἀγάπη Του. Ὁ πόνος μας νά ἀπαλύνεται

από τήν πρόνοια καί τή σοφία Του. Οί δυσκο-
 λίες μας νά ξεπερνοῦνται ἀπό τό θαῦμα Του.
 Τό παρόν νά καλύπτεται ἀπό τήν ὀμπρέλα
 Του καί τό μέλλον νά διασφαλίζεται ἀπό τήν
 πατρότητά Του. Θέλουμε τόν Χριστό κοντά
 μας. Τόν θέλουμε καί μέσα μας. Γι' αὐτό
 κοινωνοῦμε τῶν Ἀχράντων Μυστηρίων. Κά-
 νουμε τήν προσπάθεια τῆς πνευματικῆς ζωῆς
 γιά Ἐκεῖνον. Ζοῦμε κατά τό θέλημά Του καί
 περιμένουμε τήν ἀνταπόκρισή Του. Ὅλα ὁμως
 ἀκυρώνονται, ἐάν τά κάνουμε μέσα ἀπό μι-
 κρές παραχωρήσεις. Ἐάν κόβουμε καί πατρο-
 νάρουμε τό Εὐαγγέλιο σύμφωνα μέ τίς
 ἀδυναμίες μας. Ἐάν τό προσαρμόζουμε στίς
 μικρές μας πτώσεις. Ὅταν νομίζουμε πώς δέν
 πειράζει τό λάθος, ἐάν κατά τή γνώμη μας
 εἶναι μικρό καί δέν πειράζει κανέναν ἄλλον,
 ξεχνᾶμε πώς ἡ ποιότητα τῆς παρουσίας τοῦ
 Χριστοῦ εἶναι ἀτόφια. Τόν Ἰησοῦ ἢ Τόν ἔχουμε
 ὀλόκληρο μέσα μας ἢ δέν Τόν ἔχουμε καθόλου.

Δέν γίνεται νά ἔχουμε μέσα μας λίγο Χριστό καί λίγη ἁμαρτία. Γι' αὐτό ὁ Κύριος μᾶς ξεκαθαρίζει πώς, ἐάν καί ἐφόσον θέλουμε νά Τόν ἀκολουθήσουμε, θά ἀπαρνηθοῦμε ἐντελῶς τόν ἑαυτό μας καί θά σηκώσουμε χωρίς διαλείμματα τόν σταυρό μας.

Γιά νά τό κάνουμε αὐτό χρειάζονται δύο προϋποθέσεις. Πρῶτον, χρειάζεται πάρα πολύ θάρρος. Χρειάζεται μεγάλο θάρρος νά ἀκυρώσουμε τόν ἑαυτό μας. Νά ἀπεκδυθοῦμε τά προνόμια καί τά προσόντα μας. Νά ἀπαρνηθοῦμε τά δικαιώματά μας, πού πολλές φορές τά θεωροῦμε αὐτονόητα καί δίνουμε ἀγῶνες γι' αὐτά. Χρειάζεται θάρρος νά ἀμφισβητήσουμε τίς γνώσεις καί τά πτυχία μας, τά ἐπιστημονικά ἐπιτεύγματα, τά οἰκονομικά κατορθώματα, τήν κοινωνική θέση καί βιτρίνα μας. Εἶναι ἓνα θάρρος πού τό ἔχουν ἐλάχιστοι. Ἐνα θάρρος πού ἀγγίζει τά ὅρια τῆς τρέλας καί τῆς παραφροσύνης. Εἶναι

παράλογο στήν ἐποχή μας νά σπάζει κάποιος τίς φόρμες καί νά κάνει τή ζωή του σύμφωνα μέ τίς ἀναζητήσεις καί τίς ἀνάγκες τῆς ψυχῆς του καί ὄχι σύμφωνα μέ τίς νόρμες καί τούς κανόνες τῶν πολλῶν. Εἶναι τρέλα ἕνας καθηγητής Πανεπιστημίου νά γίνεται μοναχός. Εἶναι τρέλα μία πανέμορφη κοπέλα νά ντύνεται τό ράσο. Εἶναι τρέλα ἕνας ὄμορφος νέος νά κρατιέται ἀγνός καί καθαρός. Εἶναι τρέλα ἕνα νιόπαντρο ζευγάρι νά ὄνειρεύεται τήν πολυτεκνία. Εἶναι σχιζοφρένεια στήν ἐποχή μας ἡ τιμιότητα, ἡ ἀκεραιότητα, ἡ ἄδολη ἐργατικότητα, ἡ φιλοτιμία, ἡ δοτικότητα, ἡ ὑπέρ τῶν ἄλλων θυσία. Σέ μία ἐποχή πού μᾶς μαθαίνει ἀπό μικρά παιδιὰ νά εἴμαστε βολεμένοι καί κερδισμένοι, εἶναι παραφροσύνη ἐμεῖς νά θέλουμε νά εἴμαστε μέ τούς χαμένους καί τίς ἐξαιρέσεις. Εἶναι παράλογο νά μήν ξεπουλάμε τήν ψυχή μας γιά λίγο κέρδος, ὅταν τό ξεπούλημα τῆς ψυχῆς ἔχει γίνει κανόνας

καί προϋπόθεση γιά τήν κάθε εἶδους ἐπιτυχία. Οἱ ξεπουλημένες ψυχές κυβερνοῦν αὐτόν τόν κόσμο, γι' αὐτό δέν ὑπάρχουν πλέον θέσεις γιά τούς ἀσυμβίβαστους. Θέλει θάρρος, λοιπόν, νά μὴν ανταλλάξουμε τήν ψυχή μας μέ τή λάσπη καί τή βρωμιά αὐτοῦ τοῦ κόσμου.

Δεύτερον, γιά νά ἀκολουθήσουμε τόν Χριστό χρειάζεται πάρα πολλή δουλειά καί κόπος. Ὅταν μᾶς καλεῖ ὁ Κύριος νά σηκώσουμε τόν σταυρό μας, δέν μᾶς καλεῖ σέ μία ζωή ἄνεσης καί ξεκούρασης ἀλλά σέ μία προσπάθεια ὅπου θά δώσουμε αἷμα γιά νά λάβουμε πνεῦμα. Ἡ ἄρση τοῦ σταυροῦ δέν θέλει μόνον ὑπομονή. Περισσότερο θέλει ἐργασία κοπιαστική καί ἐξουθενωτική. Ὁ χριστιανός πού σηκώνει τόν σταυρό του δέν εἶναι ἓνας παθητικός ἀποδέκτης τῶν δυσκολιῶν τῆς ζωῆς. Εἶναι ἓνας δυναμικός διαχειριστής τῆς καθημερινότητας. Φορτωμένος τόν σταυρό του τραβάει μπροστά μέ δύναμη καί ἐλπίδα, ἐπειδὴ γνωρί-

ζει πώς ό κάθε Γολγοθᾶς ἔχει ἕνα τέλος καί ὅλες οἱ ἀνηφόρες ὀδηγοῦν σέ χαρούμενες κορυφές. Ἡ ἄρση τοῦ σταυροῦ γίνεται μέ ἐπιτυχία, ὅταν ὁ ἄνθρωπος δουλεύει στήν προσευχή, ὅταν ἐργάζεται στήν ἀρετή, ὅταν προσπαθεῖ νά σκάψει τό χωράφι τῆς ψυχῆς του, γιά νά ξεριζώσει τά ἀγκάθια τοῦ ἐγωισμοῦ, γιά νά κόψει τά σαπρόφυτα τοῦ δικοῦ του θελήματος καί νά ἀφήσει τό θέλημα τοῦ Θεοῦ νά δείξει τίς κατευθύνσεις τῆς πορείας του. Ἡ ἄρση τοῦ σταυροῦ σημαίνει νά δουλεύει κάθε ἡμέρα ὁ ἄνθρωπος τήν ἔξοδο ἀπό τά δικά του προβλήματα, γιά νά γίνεται χρήσιμος καί ἀποδοτικός πρὸς τούς διπλανούς του.

Σήμερα ὁ Κύριος μᾶς καλεῖ μέ τρεῖς προστακτικές νά τακτοποιήσουμε τή σωτηρία μας. Μᾶς καλεῖ νά Τόν συναντήσουμε. Μᾶς λέγει: «ἀπαρνησάσθω ἑαυτόν, ἀράτω τόν σταυρόν καί ἀκολουθείτω μοι». Γιά νά ἐπιτύχουμε τήν

ἀπάρνηση τοῦ ἑαυτοῦ μας καί τήν ἄρση τοῦ σταυροῦ μας χρειάζεται πολύ θάρρος καί συνειδητή δουλειά. Μόνον ἔτσι ὅμως θά μπορέσουμε νά ἀνταποκριθοῦμε στήν πρόσκληση τοῦ Χριστοῦ νά Τόν ἀκολουθήσουμε. Ἡ ἀγάπη μας γιά τό πρόσωπό Του θά μᾶς δώσει τά κίνητρα καί τό κουράγιο νά κάνουμε αὐτή τήν προσπάθεια. Ἡ πορεία μας μαζί Του θά δικαιώσει τήν ἐπιλογή μας, διότι ὅποιος συμπορεύτηκε μέ τόν Χριστό γέμισε ἀπό κάθε εἶδους μεγαλεῖο. Μακάρι νά συνοδοιπορήσουμε μέ τόν Κύριο ἀπό τώρα. Ἐτσι ἡ ζωή μας θά ἔχει νόημα καί ἡ πορεία μας θά ἔχει ἕνα σκοπό, τήν αἰωνιότητα, τήν ὁποία, μέ τή δική Του παρουσία, εἶναι σίγουρο πώς θά τήν κερδίσουμε. Ἀμήν.